

ΣΤΟΥ ΝΟΥΜΑ.

τὸ γραφεῖο (δρόμος Ζήνωνος 2) πωλοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἓνα καὶ 1,25 φρ. γρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, τὰκόλουθα βιβλία τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὸνεῖρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἡλίο· καὶ Φεγγάρι» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ Ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» — τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα καὶ Βρουκόλακας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οἱ σκιὲς μου» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἀνεχτήματο» (δρῆμα) — τοῦ ΗΑΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα» — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ ἱερά καὶ τὰ Κοινούρια» — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανὸ καὶ πεθαμένον» καὶ «Ὁ Ἀσώτος» (δράματα) — τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Δάφνης καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερῆς) — τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περιγαλίτης) — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σίδερη).

Ἡ ΙΑΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη, δρ. 2 καὶ φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάνδρας Παπαδόπουλου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Τὸ ἸΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα» δρ. 2.

Τὸ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (Δρ. 1) — Κριτικὴ τοῦ ὅλου λογισμοῦ τοῦ Κάντ (δρ. 1) — Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα στὴν Ἀγγλία (λεπτὰ 50)

Τὸ ΑΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τὰ «Πρῶτα τραγούδια» δρ. 1.

Τὸ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» δρ. 1.

Τὸ ΕΛ ΙΑΝΙΔΗ «Γλῶσσα καὶ Ζωή» δρ. 2.

Τῆς κ. ΒΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ αἰωνίου» δρ. 1.

Τὸ ΕΞΕΤΗΜΕΝΟΥ «Τὸ Μπαμπάκι» δρ. 1.

Τὸ ΨΥΧΑΡΗ ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τὸ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικὸ μας ζήτημα» δ. 0,50.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τοῦ Βλάμη, λεπ. 0,50.

— Κκυμένη Μαριώ δὲ θὰ μοῦ βρῆς πάλαι δολώματα :

— Σοῦχω μέσιν, κύρ Γιάνγκο κατὶ ἀχιουβάδες καὶ γαρίδες. Εἶναι τὰ καλῆτερα δολώματα, στάσου νὰ σ' τὰ φέρω...

— Μωρὲ σ' εἶσαι δόλωμα μοναχὴ σου, τὸ καλῆτερο δόλωμα ! — εἶπ' ὁ Θόδωρος σὰν ἔφυγε, γελώντας, κ' ἡ μάνα τοῦ Γιάννη τόνε στραβοκοίταζε.

Ἡ Μαριώ τούς ἔφερε τὰ δολώματα καὶ κινήσανε γιὰ τὸ ψάρεμα, σωστοὶ ψαράδες, χῶρις ὀμπρέλλες ! Ὁ Γιάννης, μάλιστα, γιὰ νὰ μοιάσῃ περισσότερο τοῦ ψαῤ, φόρεσε κ' ἓνα σκαθὶ χωριάτικο, ποὺ τόνε διαφέντευε στὸν ἥλιον. Πηγαίναν ἀκρογιαλιά, ἀκρογιαλιά, πότε περνώντας ἀμμουδιὰς καὶ πότε περνώντας βραχάκια, ὡς ποὺ φτάσανε σ' ἓνα μέρος κατὰ τὴν ὁδὸν γιὰ ψάρεμα. Τὸ βουνὸ σ' αὐτὴ τὴ μεριά πέφτει ὀλόρθο στὴ θάλασσα καὶ ἀμμουδιὰ δὲν ἔχει καθόλου. Ὅλοῦθε βράχοι πελώριοι καὶ σπηλιές, χιονάτοι καὶ γλυστεροί, σὰ μάραμα πελεκημένα, ἢ πρασινομαυροί, σὰ νὰ κάθισες πάνω τους μούχλα, βράχοι δῶ καὶ καὶ ριμμένοι στὴ θάλασσα, λίγο πέραν τῆς ἔχοντας σὰ νησάκια. Δὲς καὶ πετροδόλη σε κάποτε θυμωμένο τὸ βουνὸ τὴ λυσσασμένη φουρτούνα. Σ' ἓνα τέτοιο βράχο, βαθιὰ ριμμένο στὴ θάλασσα, ἴσιο πὸ πάνου καὶ πλατὺ, μπόρεσανε τὰ παιδιὰ νὰ φτάσουν πατώντας σὲ μικρὰ βραχάκια, ἐπὶ τῆς, θερρεῖς, βαλμένα γιὰ νὰ μολώσουν τὴ θάλασσα. Καὶ πάνου σταθῆκαν κ' ἐτοιμάσανε τὰ σύνεργα. Ἡ θάλασσα εἴτανε βαθιὰ, διάφανη σὰν κρυστάλλινη, καὶ ξεχωρίζε κανεὶς κάτου καθάριο τὸ βυθόν, στρωμένο μὲ λιθάκια. Ρίξανε μέσα ψυλῖτες ψωμοῦ καὶ στὴν ἀρχὴ τρέξανε πεντέξιν ψαράκια, τσιμπώντας ἄκρη ἄκρη τὸ δόλωμα, σὰ νὰ τὸ δοκιμάζανε, ὕστερα φανήκανε περισσότερα καὶ στὸ τέλος, σὰ νὰ πῆραν εἰδηση καὶ τῆλλα, μαζεύτηκαν κοπάδι ὀλόκληρο ἀπὸ πέρες, χάνους καὶ πετρόψαχα. Ἐρχόντανε βασιστικά, τσιμπούσαν καὶ φεύγανε, πονημένα, ξαναγυρίζανε πὺθ ἄρρετὰ καὶ κυνηγοῦσαν τὸ νὰ τῆλλο μὲ χίλια τρελλὰ παιγνίδια, λαμποκοπώντας μέσιν στὸ νερό σὰ μπιχλιμπίδια χρυσαφικά σὲ κουτὶ κρυσταλλένιο ! Ὁ Γιάννης εἶχε πὺθ πολλὴ χαρὰ νὰ τὰ καμαρώνῃ παρὰ πθυμιά νὰ τὰ πιάσῃ. Λησμονημένοι ἄφινε νὰ τοῦ τρῶνε τὸ δόλωμα, καὶ δὲς τοῦ τοίμαζ' ἄλλα γιὰ νὰ βροῦνε καὶ αὐτὰ τὴν τύχη τοῦ πρώτου. Εἴτανε καὶ νευρικός, ἀνυπόμονος, ἄλλο

ΚΕΡΔΟΣ 759.700 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί ! 359,700 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφύρων δημολογίων ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσὰ, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγύλον ἀριθμὸν 359,700 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θ' ἀναδιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμέσχωσι τοῦτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἑκάστην λαχειοφύρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δρ. 5 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς δημολογίᾳ τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 δραχμὰς τὴν 18 Σεπτεμβρίου ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Ταμειωτηρίου» διὰ τὸν λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1906 Β. Διατάγματος μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέσεως.

τοῦτο κκυὸ ψεγάδι γιὰ ψαῤ, καὶ τραβοῦσε ξαφνικὰ τὸ σπάγγον πρὶν ἀκόμιν νοιώτῃ καλὰ καλὰ τοῦ ψαριῦ τὸ τίνανμα. Φτάνει μιὰ πού ψάρευε, ποῦδλεπ' ὁ Γιάννης μας νὰ μαζεῦονται γύρω του ψαράκια, γιὰ νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαρὰ του καὶ νὰ γελάσουν κ' οἱ φτέρνες του ! Ὁ Θόδωρος, πὺθ πραχτικός, εἶχε πιάσει πεντέξιν μικρὰ ψαράκια, κῆνα δυὶ χάνους κ' ἓνα μπαρμπούνάκι.

— Σ' εἶσαι τυχερός — εἶπε ὁ Γιάννης — κατὶ κατάρθωσες νὰ τσακώσῃς ! Γὼ θὰ γυρίσω μ' ἀδείανὰ τὰ χέρια, νὰ μὲ κοροϊδεύουν...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη μου ! Κά εἰς γιὰ τραχυδοστής μὰ γιὰ ψαῤ δὲν κανεῖς, τὰ ψαράκια σὲ κοροϊδεύουν καὶ σὺ κάθισαι καὶ τὰ καμαρώνεις... νὰ, μωρὲ, νὰ ! σύρτο γλήγορα, διάολε !

Κεῖνη καὶ ὅλη τὴν ὥρα ἓνα μεγάλο μπαρμποῦνι ἔφινε τριγύρω βόλτες, σοδαρό, μεγαλόπρεπο, σὰ νὰ περιφρονῶσε τῆλλα, βασιλιάς αὐτὸ σταθῆκε, συλλογισμένο. μιὰ στιγμὴ καὶ χύμησε ξαφνικὰ σὰν κλέφτης, στὸ δόλωμα τοῦ Γιάννη, μὰ πιάστηκε τὸ τρελλὸ καὶ αὐτὸ καὶ σπαρταροῦσε νὰ ξεφύγῃ, τινάζοντας μὲ βιὰ τὸ σπάγγον μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Θόδωρου πρὸ φτας' ὁ Γιάννης νὰ τὸ τραβήξῃ ὅζω γιὰ νὰ μπουλαθῇ ! Ἐ καὶ νὰ τόνε βλέπατε πῶς ἔκανε ! Κρατοῦσε τὴν κλωστὴ ψηλά, μπρὸς σὰ μάτια του, καὶ ὅσο σπαρταροῦσε τὸ ψάρι τὸν ἄερα, χοροπηδοῦσε καὶ αὐτὸς πὰ στὸ βράχο, τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του...

— Ὅκ σοῦ φύγῃ, βρε παιδί, θὰ πέτῃ πάλαι στὴ θάλασσα, λωλάθηκες !

— Ἐνα, μωρὲ, μὰ λέοντας !

— Καλὸ, καλὸ ! Μὴ στάσου νὰ τὸ ρίξουμε στὸ καλαθάκι σου, μὴ μὲς φύγῃ... ντροπὴ νὰ πάθουμε τέτοιο ρεζίλι !

— Ἐλα βάλτο σὺ... Ὁμορφο ποῦναι τὸ κκυμένο ! Τὸ λυπάμαι τώρα... πῶς σπαρταρεῖ ! Δὲ θέλω πὰ ψάρεμα, πάμε, Θόδωρε, πάμε !

Ὁ Γιάννης εἶχε βιάσῃ νὰ δείξῃ τὸ κατόρθωμά του. Βάλανε τὸ μπαρμποῦνι του μαζί μὲ τῆλλα σ' ἓνα κλαθῆνι ποῦφινε μὲ τὰ σύνεργά του καὶ ξεκινήσανε. Καθὼς γύριζαν ἀπ' τὰ βραχάκια, ὁ Θόδωρος πέτυχε νὰ καρφώσῃ μὲ τὸ σουγιά καὶ μιὰ καβουρομάνα, πρῆμα ποῦ φοβόταν ὁ Γιάννης σὰν τὴν κόλαση ! Κρατώντας τὴν ἔτσι καρφωμένη μὲ τὸ σουγιά, τῆς ἔσπασε τὰ διστάλια τῆς μὲ μιὰ πέτρα, νὰ μὴ δαγκώνῃ, καὶ τὴν ἔρριξε καὶ αὐτὴ στὸ καλαθὶ νὰ βρῇ τὰ ψάρια. Λίγο πὺθ πέρα, σὲ μιὰ λακούβα βράχου, ποῦ γίμμιζε θάλασσα, καθὼς τὴν ἔγλυψε τὸ κυματάκι, φανήκανε γαρίδες καὶ ὁ Θόδωρος κοντοστάθηκε...

— Ἐρεῖς, Γιάννη, νὰ ψαρεύς γαρίδες !

— Ὅχι ! Κ' ἴσια ἴσια ποῦ χτῆς ρωτοῦσιν...

— Στάσου, τὸ λοιπὸν, νὰ σὲ μάθω...

Γονάτισα, κρατώντας τῆς τέσσερις ἄκρες τοῦ μαντυλίου του, τᾶπλωσε μέσιν στὴ λακούβα, κατ'

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσὸν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δημολογίου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν δημολογίων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ κλήσει τοῦ καταθέτου ἐν τῇ Ὑποκαταστάματι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς 1/2 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μην.	
2	" " " " " " "	1 ἔτ.
2 1/2	" " " " " " "	2 ἔτ.
3	" " " " " " "	4 ἔτ.
4	" " " " " " "	5 ἔτ.

Αἱ δημολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικᾷ ἢ ἀνώνυμοι.

ἀπ' τὸ νερό, καὶ ὁ Γιάννης ἔριξε μέσα ψυχάκια ψωμοῦ περιμένανε λίγη ὥρα· σὲ λίγα καὶ τρεῖς τέσσαρες γαρίδες, κουμιστῆς καὶ λυγιστῆς, τρέξανε νὰρ πιάξουν τὸ βρῆμα. μὰ στὴ στιγμὴ βρεθῆκαν κλεισμένες στὸ μαντύλι ! Τὶς τραβήξαν ὅζω, τὶς παλαβές, καὶ τὶς βάλανε καὶ αὐτὲς στὸ καλαθὶ.

— Μωρ' ἐμεῖς εἴμαστε μὲ τὸ βασιλιά γενιά, ταίρι πὰ δὲν ἔχουμε στὸ ψάρεμα ! — φώναξ' ὁ Γιάννης, γελαστός, καὶ ἀρπάχνοντας τὸ καλαθὶ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Θόδωρου, τῶστριψε, σὰν κλέφτης.

— Ἐ εἰ ! κύριε ! Τὰ ψάρια μου, μωρὲ !... τὴν καθουρομάνα, τὶς γαρίδες... μωρὲ ποῦ σὲ βρῆκαμε ! — Ποῖς γαρίδες ! σὰ δὲν ἔρριχνα γὼ τὰ ψωμάκια μαζεύοντανε γαρίδες νὰ τὶς πιάσῃς ! ἄ, δὲ !

— Αἴντε, κατεργάρε, ποῦ θὰ μὲς πῆς !

Μὲ τὸ τρεχὶν κοντοζυγώσανε πὰ στὸ σπίτι, ὅταν εἶδαν τὴ Μαριώ νὰ πλένῃ κατὶ καὶ στὴ θάλασσα. Σταθῆκανε ἀγνάντια, σὰ μαγεμένοι, καμαρώνοντας τὰ χιονάτα τῆς ἀπράτα, τὴν χαρὰ τοῦ κορμιοῦ τῆς, τᾶνεδοκτιέσασμα, καθὼς ἔπλενε, τοῦ γραμμένου κόρφου τῆς, σὰν τὰ χηδάρια τῆς ἀκρογιαλιάς κυματάκια. Καὶ χαμηλὰ, χαμηλὰ ἡ κολασμένη ματιὰ χαρότανε τὴν ὄψη τοῦ χαριτωμένου ποδιῦ τῆς, μικροῦ μικροῦ, σὰν παιγνίδι, χυτοῦ σὰ δουλεμένο μαρμαρό ! Ἀφαιρεμένη κεῖνη στὴν πλύτη δὲν τοῦς ἔβλεπε ! ἄφινε γύρισε μιὰ, τοῦς ἀντίκριψε καὶ ροδοκοκκίνησ' ὡς τὸ λαμό, σὰ νᾶνέθηκε ὅλο τὸ αἷμα τῆς στὸ κεφάλι...

— Τί πλένεις αὐτοῦ, Μαριώ !

— Ἀχ, κύρ Γιάνγκο μ' ! Μεγάλη συφορά κοντέψαμ' νὰ πάθουμε ! — εἶπε κεῖνη χλιθερὰ κ' ἓνα δάκρυ κατρακύλησε στὰ ματάκια τῆς.

— Ρί τί πᾶτα, καημένη ! ἔπαθες σὺ τίποτα ; ρώτησ' ὁ Γιάννης μ' ἀληθινὸ πόνο.

— Ἐρεῖς τὸ ὀκνάσῃ τὸν ξαδερφό μου, ποῦτ' ἀνε τὴν Κεριακὴ σπίτι !

— Κεῖνο τὸ λεβέντη ποῦ κυνηγᾷ !

— Ναί καὶ ! Κεῖνονα γιὰ !...

— Ἐ τί ἔπαθες !

— Αὐτὸ τὸ κυνηγὶ θὰ τόνε φάῃ ! Κυνηγοῦσε στὸ ρουμάνι, στὴν Κινέτα, μὲ κάποιους Μεγαρίτες κ' ἓνας μαγκούφης λάθεψε καὶ πῆγε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἐνα βόλι τοῦ φάτρεψε στὸ μῆρι. Τώρα μὰς τόνε φέρανε στὴν ἑμαζα. Ἦρθε καὶ ὁ γιατρός μαζί του...

— Ποῖός γιατρός, ὁ δικός μας !

— Ἀμ ποῖς γιὰ, ὁ δικός σας ! Καλὰ ποῦ βρέθηκε στὸ Λουτράκι. Νά, γλέπεις, κύρ Γιάνγκο μ' αἷματα ! Τ' πλένω τὰ σκουτιά του...

— Καὶ τί λέει, ὁ γιατρός, βρε Μαριώ !

— Τῶρα τὸ βόλι... Καὶ ποῦναι ἡ πληγὴ γλύτωσε, λέει δὲν ἔχ' πεθαμό, μὰ μιὰ ψύχα πὺθ πέρα καὶ ἄγγιξε τὴν μεγάλ' φλέβα καὶ τότες... βάλτου ρίχνη !

— Ἐ δόξ' στὸ Θεὸ καψερὴ, ποῦ σώθηκε, μὴ λυπᾶσαι τώρα.

(ἀκολουθεῖ)